

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'onada de baixa invadint els dominis del clero

LA OLA DE LA BAJA
LLAMÓ A NUESTRA PUERTA

FIJARSE EN
NUESTROS PRECIOS

«TEMPORADA DE
CUARESMA»
GRAN REBAJA
DESCUENTOS
FENOMENALES
EN TODA CLASE DE
SOLEMNIDADES RELIGIOSAS

BAUTIZOS	á	0'50
" (CON AGUA DE CANALETAS)	"	1'50
MISAS	"	0'50
FUNERALES 1ª	"	2'35
" 5ª	"	0'65

CON CANDELAS Y TODO.

BODAS DE 1ª á 3'85 UNA
CON ALFOMBRA

6 BODAS POR 15'20
LA DOCENA á 19'60

ENTIERROS
DE 3 CURAS á 3'00

DE 12 "
CON OBISPO
DE VERDAD

CON "
Y 10 CANONIALES

MISAS
LAS DE

ANTES	AHORA
12 PTAS	0'50 PTAS

FUNERALES DE
PRIMERA A PRECIO
DE QUINTA

FUNERALES DE QUINTA
GRATIS

ADICIONALES DESCUENTOS
POR DOCENAS

Només ens calia veure això

El pobre senyor Dato

Don Eduard Dato arribà al Poder, en aquest darrer període del seu govern, alçant la bandera descolorida i rebregada dels vells partits de torn, anomenats enfàticament per l'actual cap del Govern «els grans partits nacionals». Després d'una sèrie d'assaigs a base de concentracions parlamentàries i de governs d'altura, el senyor Dato, designat altra vegada metge de capsalera del règim, rezeptà el medicament tradicional de la política espanyola, és a dir: la formació d'un Govern homogeni, amb forta majoria parlamentària. Cal tornar als grans partits, deia el nostre home.

Pobre home! Al cap d'alguns mesos d'ocupar el Poder, quan va semblar-li que havia tornat a muntar la màquina electoral desballestada, convocà les eleccions generals. Tot el seu esforç ha donat per resultat el constituir un Parlament sense majoria absoluta. Publicada la estadística oficial de la composició del nou Congrés, ens trobem amb la confessió que el Govern només compta amb 177 Diputats. En falten una trentena per a tenir la majoria absoluta que li cal.

Això planteja novament el problema d'un Govern de concentració. El banderer dels Governos homogenis ha estat vençut. Si vol sostenir-se en el poder, no té més remei que acudir a l'altra recepta, a la que ell combatia, a la que ell havia declarat la guerra, o sigui a la dels ministeris de concentració. No volia que es constituïssin governs d'aquesta mena. I ara es troba en el cas de constituir-ne un ell mateix. Després de la derrota, l'humiliació. El règim ha jugat una altra de les poques cartes que li queden, i ha tornat a perdre. El fracàs del senyor Dato arriba més amunt.

Els crits d'Alemanya

Els alemanys davant dels acords aliats han tornat als dies de l'odi franc i cridaner. Manifestacions patriòtiques per tota Alemanya i a Munic, agravi a França, arrancant l'escut de l'Ambaixada. Vigílies de guerra serien, si no fossin a l'inrevés, les escurrialles de la guerra. Però el símptoma és definitiu. Alemanya atacarà quan torni a tenir força militar.

Nosaltres, els francòfils de la vigília i de la primeratura, hem recriminat a França per haver pensat massa en sí mateixa i poc en el món, massa en els dies immediats i poc, o gens, en els futurs. Però Alemanya, malgrat la seva transformació, no pot obtenir les nostres admiracions. Alemanya ha patit el mal de la França. S'acomoda als dies presents, sense una airosa marxa vers un règim popular i pacífic. Va exterminar a els spartaquistes, va conservar els mateixos homes aprofitats per l'imperi, va armar an els conservadors, va respectar l'exèrcit restaurador d'En Kapp, va a corrompre ara als seus per a obtenir unes eleccions monàrquiques a Prússia. Nosaltres podem fraternitzar amb les minories alemanyes, però no pas amb la majoria.

Alemanya ha sofert un altre error psicològic, creient que trobaria en el món compassió. Foren massa excessius els seus manaments a tota llei i a tota humanitat per a que puguin fer-los oblidar tres anys de pau. Solament una voluntat decidida a convertir-se en un poble de pau hauria concentrat entorn d'ella voluntats disposades a demanar justícia sense impietat. Però no ho feu, i tothom, davant dels crits alemanys arronça les espatlles.

Les mateixes minories revolucionàries d'Anglaterra i França, hostils al tractat de Versalles orientades vers una fraternitat proletària, no excusen als alemanys del seu deure de pago, i únicament ataquen als seus governs per creure que el seu projecte de reparacions és impracticable. Però res més. Si Alemanya hagués acabat la seva revolució, si davant dels seus destins estiguessin aquells homes que durant la guerra foren perseguits per pacifistes, aleshores l'auxili del proletariat fora franc i fort. Però ara...

No excluïm de culpa an els aliats, i sobre tot a França. Alemanya conserva els homes civils de la guerra, però França els hi dona la seva aquiescència. D'En Kurt Eisner, el bàvar, no's podia dubtar, i En Clemenceau se va negar a tractar amb ell. Un patriota fanàtic el mata. Ara les guàrdies cíviques de

Baviera se neguen a disoldre i per Munic és arroçegat l'escut de l'Ambaixada de França.

La situació present ha esdevingut fatal. Alemanya no sent tota l'enormitat de la seva culpa i se resisteix al pago. França vol fer pagar, entre altres raons, per a assegurar-se unes anyades de pau. Però cap de les dues nacions pensa amb la pau. I ara la guerra torna a iniciar-se.

PARADOX

L'embolic comunista

Ara s'adonen a Rússia de que això del comunisme exigeix una organització tan complicada que la burocràcia s'ho comporta tot.

La massa obrera que actualment labora a la República dels Soviets és escassament de tres milions de treballadors. Per a fiscalitzar les tasques i administrar els productes de tota aquesta gent que sua, hi han més dos milions d'empleats civils. Per a defensar an aquests que se les mamen dolces, contra els infelços que produeixen, hi ha l'exèrcit roig que suma uns quants milions d'homes més.

El govern s'ha donat compte de que això no pot continuar perquè tard o d'hora, per habituat al esclavatge que estigui, el veritable obrer rus s'adonará de que això del comunisme és una martingala dels vius per viure a l'esquena dels tontos i qualsevol dia s'alçarà revoltat contra els seus explotadors. Per a posar-hi remei el Govern dels Soviets ha pres l'acord d'enviar a les fàbriques, als tallers i a les mines, a cinc cents mil homes dels actualment empleats en oficines.

Creiem que aquest remei enverinarà la malaltia. El que ha tastat les comoditats del seure no voldrà anar dret al peu d'una màquina; el que sap lo lleugera que és una ploma no se avindrà a manejar un mall, el que estigui acostumat a matar hores en una oficina alegre i espaiosa, no's resignarà a viure en la foscor d'una mina arrencant carbó.

Encara que el poble treballador de Rússia tingui l'ànima d'esclau, la barreja de cinc cents mil descontents encendrà en els seus pits l'ànsia de revolta i farà nèixer en els seus cors l'anhel de liberació.

L'ideal comunista és grat als que volen manar; no pot ésser simpàtic als que desitgen treball i llibertat.

JEPH DE JESPU

Aquest número ha passat per la censura governativa

SERPENTINES

Som al mes del Carnaval i tothom riu, canta o balla, i fa el serio el més canalla i fa el ximple el més formal.

Al detrás de una careta sempre una altra se n'hi amaga que sols quan se tapa aixís no ha de fer cap simulacre.

Es la cara, espill del cor, el frè de l'espècie humana, ja que ausenta el seu valor quan la porta ben tapada

Un anònim insondable és un'arma que copdicia el més hàbil i el més tonto per la venjança mesquina.

Es la fosca, el negatiu, malestruga picardia lo que la ventura ansia per fè al enemic captiu.

Quan posem coneixement entrem de ple al Carnaval, i la nostra facció ment cada jorn, cada moment, si el menfí en guanyà equival.

Som nascuts de la mentida i en la mentida vivim; i ail qui fuig d'aquesta vida és clown de gent divertida i a la cara l'escupim.

VÍCTOR CANIGÓ

Els camins que no menen enlloc

Es avui un fet evident que'l proletariat mundial, en gran part, s'orienta cap a les solucions extremes. Dins l'extremisme social hi han matissos; però, en son conjunt, el proletariat se situa en una posició que podríem dir de ultra-esquerra. En general, els obrers no solament han abandonat els partits burgesos d'esquerra, sinó que en les seves organitzacions de classe es dirigeixen, de cada dia més, cap a les concepcions col·lectivistes i comunistes.

Es cert que hi ha una bona part d'obres que no volen seguir per aquest camí. Davant per davant dels Sindicats vermells, veiem a Sindicats catòlics, Sindicats lliures, Sindicats cristians-socials, etc., compresos amb el nom despectiu de Sindicats grocs. La majoria d'aquests Sindicats responen a una concepció conservadora i dretista. La cosa que gairebé enlloc hi ha, són Sindicats de caràcter democràtic, que facin costat a l'actuació política dels partits de l'esquerra burgesa.

Així, el camp democràtic, que en el nostre país ha estat representat durant molt de temps pel republicanisme, queda buit de obrers. La massa proletària del nostre país es troba a la dreta i a l'esquerra del camp republicà, però fora del dit camp i guaitant-lo hostilment.

En aquest fet hi pot haver hagut una part de culpa dels republicans espanyols, que no han sabut modernitzar-se, que han mantingut els idearis i els procediments vuitcentistes. Però, al nostre entendre, la causa principal de l'evolució obrera que comentem, és de caràcter universal i deguda a la resurrecció de l'esperit de classe entre els treballadors. Aqueixa resurrecció ha fet un gran bé a la causa obrera, donant als proletaris la consciència de la personalitat i dels interessos propis. Però, al mateix temps, li ha fet perdre de vista els interessos solidaris de les classes socials, i li ha donat un egoisme tan perillós per a la societat burgesa com per a la pròpia classe.

Ja tenim als obrers, en sa immensa majoria, fora del camp democràtic, fora dels partits de l'anomenada esquerra burgesa. Ara els obrers segueixen camins propis. I després d'alguns decennis de seguir aquests camins, els resultats obtinguts són relativament insignificants. Tot allò que dins dels Estats d'avui han aconseguit els partits obreristes, organitzats com a classe, haurien po-

gut aconseguir-ho més aviat i més fàcilment portant el seu pes formidable als partits de l'esquerra burgesa, que eren els destinats a realitzar, a impulsar el pas de la vella societat a la societat nova, mitjançant amples, generoses i clarividents reformes.

L'estat general de passió en què es troba avui el món no és propici a l'examen, per part dels obrers, dels resultats obtinguts per la seva nova tàctica. Quan l'hora de l'examen vingui, els obrers s'adonaran que abandonant el camí democràtic i prenent les dreseres de la política de classe s'han allunyat del lloc on es dirigien. La veritat és que avui el proletariat segueix els dolorosos i llargs camins que no menen enlloc, o que menen, com a Rússia, a l'empitjorament de les pròpies condicions de vida.

FULMEN

No havent-hi res a pelar...

El miquel rebut dels sobirans belgues, ha motivat el que ajornessim les lluminàries, les cerimònies i els banquets amb que pensavem honorar als hostes simpatiquíssims i populars, als que envolta una auriola d'heroisme, de llibertat i de sacrifici.

D'altra part, han fet santament els reis de Bèlgica en mostrar-se sords al desig del senyor Martínez Domingo, que acata la quefatura d'En Cambó, rabiosament germanòfil en les hores tràgiques per a el poble belga, qual comportament s'atrevi a blasmar.

Per molta que siga la inconsciència de les masses, per gran que's manifesti la generositat dels pobles, no ha desaparegut encara de la memòria de la gent la recriminació del leader regionalista per a la conducta dels belgues, recriminació que no motivà una sola protesta entre els innumbrables socis de la Lliga.

Deiem que no hi ha més remei que difondre els actes oficials que pensavem tributar als reis de Bèlgica, que en desairar la invitació del alcalde de Barcelona, han donat una nova mostra de bon sentit.

No ens queda, doncs, més remei que enfondar els penjolls, les banderes, les musiques, els uniformes i les creus i les medalles, que si Déu ho vol, tindran la seva aplicació en la pròxima conferència de la Lliga de les Nacions.

Lavors serà el banquetejar, i el pronunciar discursos i l'anar d'un cantó a l'altre, amb l'excusa d'homenatjar a les personalitats que'ns visitin, entre les que no hi haurà el representant dels Estats Units, iniciadors de la idea de la Societat de les Nacions.

El govern nord-americà — segons noves de darrera hora, — ha declinat l'honor d'enviar un representant a la conferència que's prepara.

En saber que'ls Estats Units refusaven el formar part de la conferència, no ha mancat qui es donés a barrinar amb tal d'esbrinar el mòbil de lo que sembla una desatenció.

El pensament nostre, és que no val la pena de preocupar-se pensant en l'intent que haja pogut guiar al govern americà en el cas concret de que parlem.

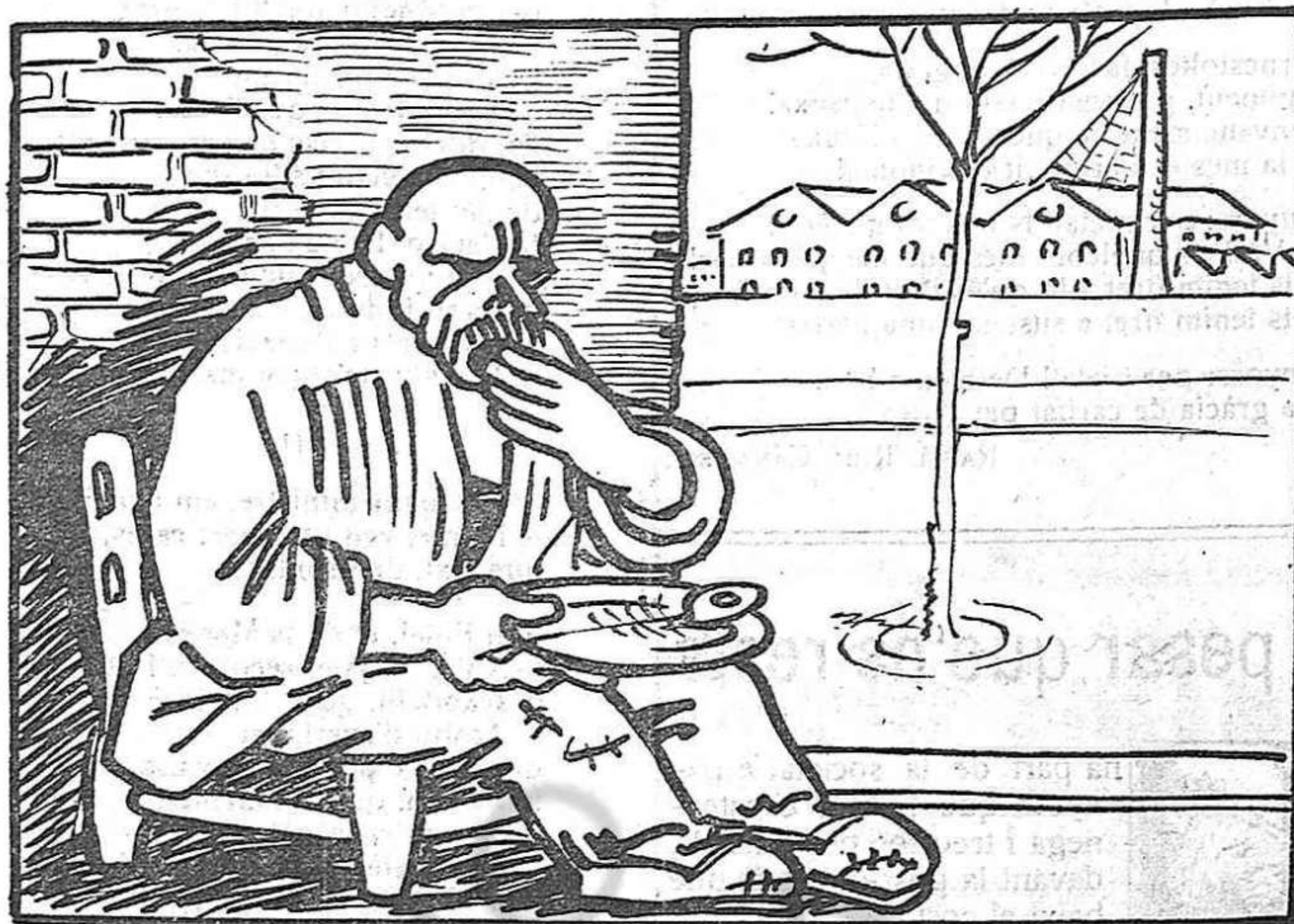
Amb seguretat hauran cregut els Estats Units, que no valia la pena d'enviar un delegat a Espanya, país del qual han obtingut fa temps tot lo que podia donar-los.

No els sembla?

X.

D'aquí pocs dies sortirà el
ALMANAC
de
La Campana de Gràcia
per a 1921

La Cuaresma de tot l'any

Els que dejunaven abans

Els que dejunen ara

Ara resulta que el famós pensador rus Kropotkin no és mort; que la notícia degué ésser framesa per gent que voldria veure'l set pams sota terra.

Nosaltres ens alegrem de la rectificació. Però ¿qui ens indemnitzava les oracions laiques que li havem dedicat? A les males animetes que fan correr «boles» d'aqueixa naturalesa se'ls hi hauria de fer el boicot i declarar-les «corbs honoraris».

Altot... A darrera hora torna a dir-se que sí, que és mort.

Ho haurà fet per a donar gust als «corbs».

Pel que toca a Barcelona, el darrer Carnestoltes ha sigut un «calabre» ben difunt; amb tot i no ésser gens calavera.

Ja feia anys que feia pudor de mort, però enguany no n'ha quedat ni les clofolles.

Qui l'ha assassinat?
Els blancs?
Els negres?
Els roigs?

Menos mal que els roigs, els negres i els blancs seguiran fent el Carnestoltes tot l'any i divertint-nos amb mueques tràgiques i grotesques.

I continuaran escursant-nos la vida, donant-nos penes i alegries.

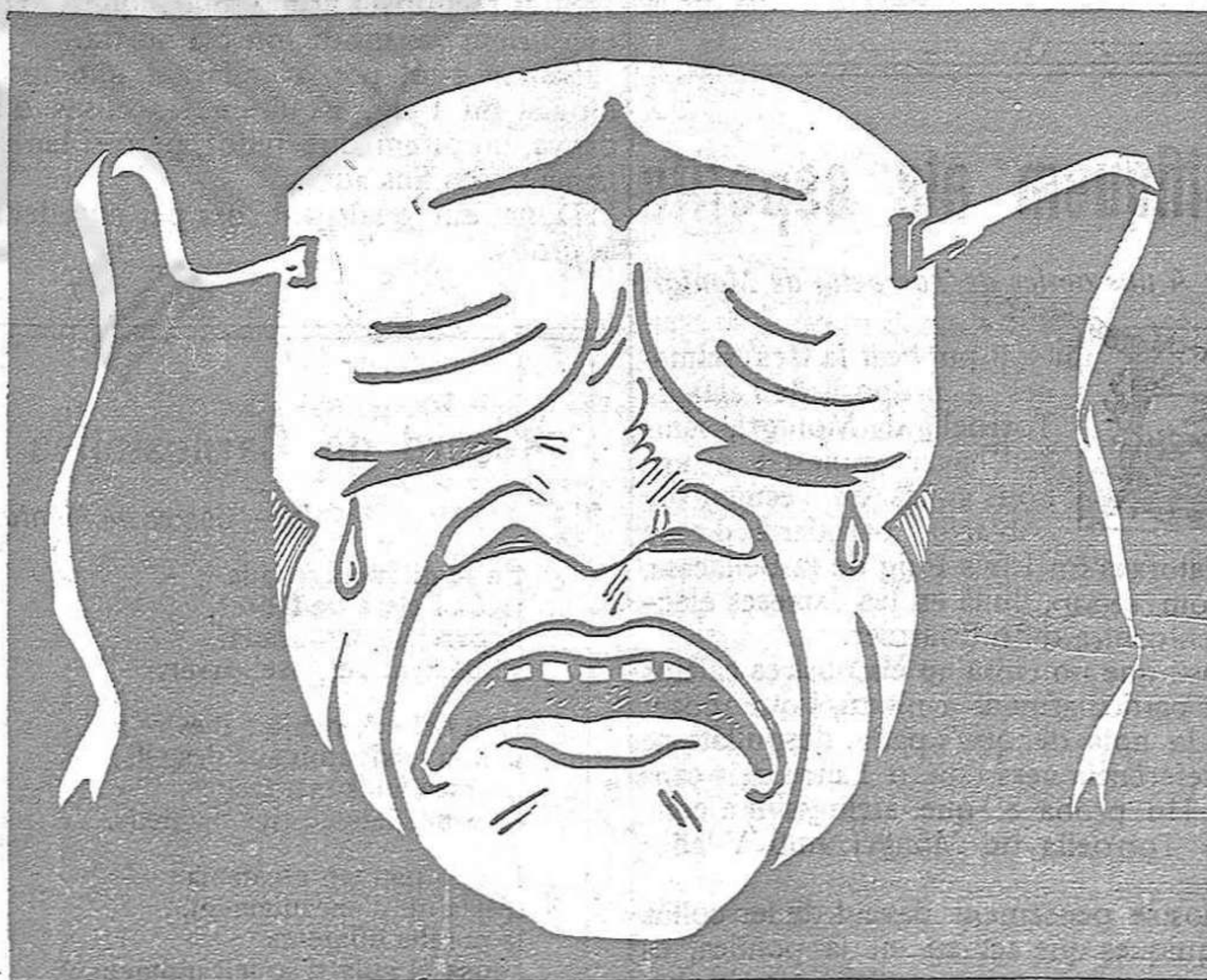
Ha resultat molt digne d'observar-se que enguany, tota la broma de Carnaval l'han aca-parada els aristòcrates.

La gran barrila no l'ha feta el poble, la por-brissalla, la purria.

La gran barrila s'ha fet en els salons de les cases dels marquesos i ducs, i en els palaus de gran senyoriu.

I es comprèn; aquells tenen motiu d'estar tristos, i com que, an els altres, la seva tristesa els té sense «cuidado»!...

La careta del darrer Carnestoltes

Davant la pessimista situació actual... quina cara més trista, l'alegre Carnaval!

Com cada any, el senyor Comte de Romanones ha anat a passar els dies de Carnestoltes al camp.

Li alabo el gust. -Ademés, és l'única manera de que no el prenguin per un mascarot.

¡Pobre coixet, bè prou que li prenen fot l'any.

El Govern ha fet suspendre el míting anunciat, a Madrid, per a tractar de la qüestió social i del terrorisme.

Ve't aquí un acte de valentia d'En Dato.

Aveiam ara si serà capaç de suspendre les sessions del Congrés, en les quals se tractarà del mateix assumpte.

Aleshores si que serà el campió dels valents, el senyor Dato.

Ja ha sortit

el popular

ALMANAC

DE

L'Esquella de la Torratxa

per a aquest any 1921

Preu: pessetes 1'50

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Ólm, número 8